

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **ŠAMATA s.r.o.**, IČ: 288 85 953, se sídlem Ostroh 58, Poustka, zast. Mgr. Václavem Kubičkou, advokátem, se sídlem Lipenská 869/17, České Budějovice, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 65, Praha 10, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 11. 2015, č. j. 2007/530/15, 82694/ENV/15, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. 11. 2018, č. j. 10 A 32/2016 - 62,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Žalobce se u Městského soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného označeného v záhlaví tohoto rozsudku, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu Ústí nad Labem, ze dne 9. 10. 2015, č. j. ČIŽP 44/OOP/SR01/ 1216358.005/15/UPD. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně byla žalobci jako právnímu nástupci společnosti HUTUR s. r. o. uložena pokuta podle § 88 odst. 2 písm. d) zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny (ZOPK), ve výši 8.000 Kč.

[2] Uvedeného správního deliktu se žalobce dopustil tím, že dne 26. 11. 2012 na území Přírodní rezervace Grünwaldské vřesoviště, v k. ú. Nové Město u Mikulova, lesní oddělení 414A, v souvislosti s činnostmi vykonávanými na základě smlouvy o dílo s Ústeckým krajem při likvidaci dřevní hmoty zničil a poškodil jedince dvou zvláště chráněných druhů rostlin, a to konkrétně zničil v intervalu 6 až 24 trsů šichy černé (*Empetrum nigrum*) a poškodil 0,5 m² porostu klikvy bahenní (*Oxycoccus palustris*). Tyto činnosti byly na předmětném území vykonány v rozporu s § 49 odst. 1 ZOPK, podle kterého je zakázáno zvláště chráněné druhy rostlin poškozovat, ničit nebo jinak rušit ve vývoji.

[3] Žalobce v žalobě namítal, že vykonané práce spočívající v péči o území byly provedeny v souladu se smlouvou s objednatelem, kterým byl orgán státní správy. S ohledem na nutný rozsah a způsob provádění zásahu v terénu je téměř nemožné se vyhnout střetu některých chráněných zájmů. Dále namítal, že správní orgány se dopustily nesprávného právního posouzení ve vztahu k určení materiální stránky dotčeného deliktu. Správní orgány se dostatečně nezabývaly společenskou nebezpečností správního deliktu, tj. zda spácháním správního deliktu došlo k porušení, případně ohrožení těch zájmů společnosti, které jsou považovány za důležité.

[4] Městský soud žalobu shora označeným rozsudkem zamítl. Městský soud konstatoval, že skutečnost, že ke zničení a poškození jedinců chráněných druhů došlo v místě jejich běžného výskytu, nijak nesnižuje společenskou škodlivost takového jednání. Okolností, která by snižovala společenskou škodlivost zničení a poškození zvláště chráněných druhů rostlin, není ani účel zásahu, kterým bylo odstranění konkurujících dřevin (kleče) v lokalitě, s cílem zlepšit podmínky pro regeneraci a výskyt druhů typických pro chráněnou lokalitu. Za dané situace, kdy se nejednalo o zákonnou výjimku z druhové ochrany podle § 49 odst. 2 ZOPK, bylo namísto zajištění povolení o výjimce podle § 56 ZOPK, resp. podle § 43 ZOPK, což však žalobce neučinil.

[5] Ze smlouvy o dílo, na jejímž podkladě přistoupil žalobce k likvidaci dřevin v chráněné lokalitě, není zřejmé, že by žalobce byl omezován v tom, jakým způsobem provede odstranění nepotřebných dřevin. To, že přistoupil k jejich spálení v lokalitě na několika ohništích (byť by jejich umístění zadavatel určil či aproboval), jej nezbavovalo povinnosti dodržovat zákon; ostatně tato povinnost je explicitně zahrnuta též v uvedené smlouvě o dílo. K argumentaci žalobce, že pouze plnil zadání orgánu ochrany přírody, a tudíž jeho jednání musí být považováno za projev úřední činnosti, a nelze jej proto podřídit správnímu trestání, soud poukázal na ustálené judikaturní závěry správních soudů, že objektivní odpovědnosti v oboru práva veřejného se nelze zásadně vyhnout poukazem na smluvní či jiné ujednání mezi účastníky soukromoprávního (obchodního) vztahu ani poukazem na porušení povinností ze strany jiného subjektu. Žalobce věděl, v jaké lokalitě má dojít k provedení díla, a měl si být vědom povinností vyplývajících ze ZOPK. Ani skutečnost, že v tomto ohledu zřejmě spoléhal na odbornost zadavatele, jej nemůže zbavit odpovědnosti za porušení zákona.

[6] Soud neshledal ani naplnění liberačního důvodu podle § 21 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, k němuž by byl povinen přihlédnout s ohledem na čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, jelikož žalobce nevyvinul žádné úsilí k tomu, aby se protiprávního jednání vyvaroval. Za „vynaložení veškerého úsilí, které bylo možné požadovat“, resp. za „učinění nezbytných opatření k zamezení nebo odvrácení přestupku“ nelze považovat skutečnost, že žalobce nevyužil všechna (ze strany zadavatele) nabízená místa k založení ohnišť ke spálení kleče, neboť tímto jednáním toliko eliminoval rozsah potenciálně poškozených druhů, avšak nijak neusiloval o to, aby ke spáchání přestupku podle § 88 odst. 2 písm. d) ZOPK nedošlo.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[7] Žalobce (stěžovatel) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností. Stěžovatel předně uvádí, že managementový zásah byl naplánován, objednan a uhrazen orgánem ochrany přírody příslušným k péči o evropsky významnou lokalitu podle § 77a odst. 4 písm. l) ZOPK. Provedené práce tento správní orgán od žalobce protokolárně převzal a následně opakovaně potvrdil, že rozsahem, způsobem provedení ani účinkem dílo nijak nevybočilo z mezí uzavřené smlouvy a beze zbytku naplnilo cíle správního orgánu v péči o evropsky významnou lokalitu.

pokračování

[8] Správní orgán v rámci výkonu své činnosti vymezil plochy ke spalování biomasy s oprávněným předpokladem, že na vitalitu obou druhů v místě zásahu nebude mít tento způsob likvidace biomasy žádný vliv. Poškození obou chráněných druhů nebylo vyjádřením svévolného jednání žalobce, ale vyplynulo z příkazu správního orgánu, který určoval způsob a rozsah managementového zásahu. Tento způsob péče, včetně spálení na místě, byl prováděn v zájmu zlepšení stanovištních podmínek druhů, jejichž jedinci byli poškozeni či zničeni.

[9] Spálení biomasy na místě samém bylo nařízeno též proto, že pokud by měla být dřevní hmota odstraňována z plochy, byl by vlastní biotop ohrožen značným sešlapem, což by ve svém důsledku mohlo mít závažnější dopad než poškození velmi malého množství chráněných rostlin, které jsou v daném místě bohatě zastoupené a z lokálního hlediska neohrožené.

[10] Stěžovatel dále namítá, že podle § 90a ZOPK je péče krajského úřadu o evropsky významnou lokalitu výkonem přenesené působnosti kraje, který se podle § 30 krajského zřízení řídí výhradně zákony a jinými právními předpisy, usneseními vlády a směrnicemi ústředních správních úřadů. Z toho vyplývá, že péče o evropsky významnou lokalitu prováděná krajským úřadem je specifickým výkonem státní správy, a tedy úřední činností prováděnou na základě zákonného zmocnění, nikoliv jednáním osoby nadané veřejnými subjektivními právy či veřejnými subjektivními povinnostmi, a regulovaným tak hmotněprávní úpravou práva veřejného. Z uvedených důvodů nemohou zákazy u zvláště chráněných druhů rostlin podle § 49 odst. 1 ZOPK dopadat na úřední činnost správního orgánu, zajišťuje-li například v rámci svého zákonného zmocnění dle § 77a odst. 4 písm. l) ZOPK péči o evropsky významnou lokalitu tím, že provádí podle § 68 odst. 3 ZOPK prostřednictvím jiného (v tomto případě prostřednictvím stěžovatele) zásahy ke zlepšení přírodního prostředí.

[11] Námitku, že k poškození zvláště chráněných druhů došlo v důsledku úřední činnosti správního orgánu, který není adresátem zákazů podle § 49 odst. 1 ZOPK, a proto jím nemohla být naplněna skutková podstata správního deliktu, uplatňoval žalobce konzistentně po celou dobu řízení před správními orgány i před soudem. Správní orgány ani krajský soud se však touto námitkou nezabývaly.

[12] Stěžovatel ve vztahu k této námitce odkázal na judikaturu vztahující se k postupu Správy NP Šumava, například při zásazích proti lýkožroutu, podle níž bylo povolení výjimek třeba i pro její vlastní opatření. Tato judikatura je však pro daný případ zcela nepřiléhavá, jelikož takové činnosti správ národních parků nejsou v žádném případě výkonem působnosti správního orgánu - tj. nejsou materiálním výkonem veřejné správy využívajícím oprávnění správního orgánu dle § 68 odst. 3 ZOPK - nýbrž správy národních parků jsou v tomto případě díky svému specifickému statutu v postavení právnických osob s právem hospodaření s majetkem státu, jejichž jednání - na rozdíl od úřední činnosti orgánu ochrany přírody při péči o evropsky významnou lokalitu - veřejnoprávní regulaci podle § 49 odst. 1 a 50 odst. 1 a 2 ZOPK naopak plně podléhá.

[13] Stěžovatel dále namítá, že poškození chráněných druhů nemůže naplňovat materiální znaky správního deliktu, došlo-li k němu v příčinné souvislosti se zásahem orgánu ochrany přírody prováděným podle § 68 odst. 3 ZOPK. Odkaz krajského soudu na judikáty, podle kterých se odpovědnosti za správní delikt obecně nelze zprostit poukazem na smluvní ujednání mezi účastníky soukromoprávního vztahu, není na místě, jelikož v posuzovaném případě šlo o zprostředkovaný výkon státní správy.

[14] V této souvislosti stěžovatel také namítá, že městský soud nesprávně posoudil společenskou škodlivost posuzovaného jednání. Společenská škodlivost musí být hodnocena

s ohledem na veškeré okolnosti posuzované věci, např. jakým způsobem byl proveden managementový zásah, jak byl dotčen konkrétní chráněný druh, v jakém rozsahu se na území vyskytuje, kdo a jak zásah prováděl, jaké měl zásah následky v krátkodobé či dlouhodobém horizontu, jaké jsou zkušenosti s podobnými zásahy apod.

[15] Městský soud měl nakonec také nesprávně aplikovat § 21 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Za vynaložení veškerého úsilí, které bylo možné požadovat, nelze považovat to, zda si dotčená osoba zajistila určitý právní rámec, naopak, je nutné sledovat, jak si počínala v reálném světě, jak jednala skutkově. Stěžovatel s ohledem na shora uvedenou argumentaci byl přesvědčen, že výjimky ze zákazu dle § 56 ZOPK není třeba. Stěžovatel je přesvědčen, že vynaložil veškeré úsilí, aby přestupek nespáchal.

[16] Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že mírou společenské nebezpečnosti skutku žalobce i mírou zavinění zadavatele se již oba správní orgány zabývaly. Rozsáhlá judikatura, vztahující se k postupu Správy NP Šumava při zásazích proti lýkožroutu jasně dovozuje povinnost vydání výjimky, i když zásahy provádí sama Správa NP. Okolnosti vývoje území (ať po požáru v minulosti, či po provedeném zásahu) byly vyhodnoceny nezávislou Agenturou ochrany přírody a krajiny ČR a správním orgánem vzaty v úvahu při stanovování výše uložené sankce.

[17] Stěžovateli, jako odborně zdatné osobě, byla dikce ustanovení § 49 ZOPK známa a rovněž je nejen z žaloby zřejmá jeho povědomost, že prolomení zákazů vyplývajících ze zákona je možné postupem podle § 56 ZOPK. Vzhledem ke skutečnosti, že se jedná o řízení návrhové, měl povinnost si takovou výjimku opatřit stěžovatel.

[18] Lokalita, na které bylo provedeno pálení dřevní hmoty, je maloplošným zvláště chráněným územím, kde lze jednoznačně předpokládat výskyt zvláště chráněných druhů rostlin. Zásah, který byl na lokalitě proveden, nelze považovat za běžné obhospodařování pozemku, neboť tento pozemek byl určen k plnění funkcí lesa. Také je třeba uvést, že se jednalo o zcela mimořádný zásah, který neměl ani oporu v plánu péče o toto zvláště chráněné území.

[19] K vlastnímu provedení prací lze opětovně podotknout, že stěžovatel si mohl vybrat, zda na lokalitě bude dřevní hmotu pálit, nebo zda dřevní hmota bude k likvidaci odvezena mimo lokalitu. I v případě odvozu dřevní hmoty jistě šlo použít k odnosu (svozu) dřevní hmoty místa, kde by nedošlo k likvidaci zvláště chráněných druhů. Rozhodně s ohledem na výše uvedené skutečnosti nelze stěžovateli přisvědčit, že dle § 21 zákona č. 250/2016 Sb. vynaložil veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby přestupku zabránil.

III. Posouzení kasační stížnosti

[20] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[21] Kasační stížnost není důvodná.

[22] Stěžejní námitkou stěžovatele je, že k zásahu do zvláště chráněných druhů rostlin došlo na základě zadání správního orgánu v rámci výkonu státní správy. Stěžovatel měl jednat v souladu se smlouvou o dílo uzavřenou s tímto správním orgánem a podle jeho pokynů, a nemohl se proto správního deliktu dopustit.

pokračování

[23] Tato námitka není důvodná. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že povinnost získat výjimku podle § 56 ZOPK má i instituce vykonávající státní správu, pokud by v rámci výkonu státní správy mohlo dojít k ohrožení zvláště chráněných rostlin nebo živočichů, a to i v případě, kdy tato instituce vydává tuto výjimku pro svoji vlastní činnost (viz rozsudky NSS ze dne 16. 7. 2004, č. j. 5 A 151/2001 - 56, a ze dne 18. 12. 2015, č. j. 2 As 49/2013 - 109).

[24] V rozsudku ze dne 18. 12. 2015, č. j. 2 As 49/2013 - 109, Nejvyšší správní soud konkrétně konstatoval, že „[k]líčovými z úvah krajského soudu však podle mínění zdejšího soudu nejsou ty, které směřují ke zodpovězení otázky, jakým způsobem může být řízení podle § 56 odst. 2 ZOPK iniciováno, nýbrž ty, které mají obhájit finální závěr, že řízení o udělení výjimky představuje pro správní orgány obligatorní postup (i v těch případech, kdy se zásah do přirozeného vývoje zvláště chráněných živočichů jeví nikoli jako jistý, ale pouze jako pravděpodobný).“

[25] Z citované pasáže vyplývá, že řízení o udělení výjimky je pro správní orgány obligatorní. Argumentace stěžovatele, že v posuzovaném případě se jedná o odlišnou situaci než v uvedených rozsudcích, jelikož Správa Národního parku Šumava, jejíž činnosti se uvedené rozsudky týkaly, nevykonává působnost správního orgánu, je neopodstatněná. Správa Národního parku Šumava vykonává státní správu národního parku jako orgán ochrany přírody ve smyslu § 75 odst. 1 písm. f) a § 78 zákona o ochraně přírody a krajiny. Mezi státní správou vykonávanou správou národního parku a státní správou vykonávanou krajským úřadem při péči o evropsky významnou lokalitu ve vztahu k posuzované otázce proto není relevantní rozdíl. V citovaném rozsudku ostatně Nejvyšší správní soud hovoří o správních orgánech obecně a nikoliv pouze o správě národního parku jako o zvláštním druhu správního orgánu.

[26] Nedůvodná je v této souvislosti námitka, že správní orgány ani městský soud se touto otázkou nezabývaly, jelikož stěžovatel sám v kasační stížnosti uvádí, že žalovaný se k této otázce vyjádřil s odkazem na uvedenou judikaturu týkající se Správy Národního parku Šumava. Rovněž městský soud se k této otázce vyjádřil při posouzení objektivní odpovědnosti stěžovatele za správní delikt. Skutečnost, že správní orgán nebo soud se k určité právní otázce nevyjádří způsobem, který účastník řízení očekává, nezpůsobuje vadu rozhodnutí.

[27] Nejvyšší správní soud se dále ztotožňuje s krajským soudem, že na posuzovaný případ dopadá judikatura zdejšího soudu, podle které odpovědnost za protiprávní jednání vzniká i tehdy, pokud osoba jedná na základě objednávky jiné osoby (např. investora) nebo se protiprávního jednání dopustí v důsledku nekompetentního postupu orgánu veřejné správy (rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2011, č. j. 1 As 86/2011 - 50, a ze dne 22. 1. 2009, č. j. 9 As 26/2008 - 73).

[28] Vhodné je poukázat zejména na tuto pasáž z rozsudku ze dne 27. 7. 2011, č. j. 1 As 86/2011 - 50: „Nepřílehavá je i námitka stěžovatele, že možnost realizace jím provedených prací „vysoutěžil“ ve výběrovém řízení a že ve smlouvě ani v dalších dokumentech nebyla žádná zmínka o tom, že by bylo nutno žádat o nějakou výjimku kvůli chráněným živočichům. Nejvyšší správní soud má za to, že stěžovatel jako stavební profesionál musí počítat s možností zásahů do zájmů chráněných zákonem o ochraně přírody a krajiny (jak ostatně sám uvádí – při investičních akcích se tomu tak stává zcela běžně) a musí být obeznámen s platnou úpravou, která je, jak sám konstatuje, značně problematická a nepřesná, proto je na něm, aby se případně sám informoval u příslušného orgánu ochrany přírody o tom, zda bylo příslušné povolení vydáno, či zda by mělo být vzhledem k plánovaným zásahům vydáno, popřípadě korigovat neblahé následky v případě absence příslušných povolení soukromoprávním ujednáním s investorem. Pokud tak nenčinil a spoléhal na to, že investor měl vyřešena všechna veřejnoprávní povolení, nemůže tuto situaci bojít před správními soudy.“

[29] Uvedená argumentace dopadá i na případ, kdy je objednatelem prací správní orgán. Nejvyšší správní soud sice v rozsudku ze dne 18. 4. 2013, č. j. 1 As 188/2012 - 30, připustil, že nezákonný postup správního orgánu, který se významnou mírou podílel na vzniku protiprávního stavu, může být důvodem liberace v oblasti odpovědnosti za správní delikty, v posuzovaném případě se o takovou situaci nejedná.

[30] Zde Nejvyšší správní soud předně uvádí, že ze smlouvy o dílo uzavřené mezi stěžovatelem a krajským úřadem nevyplývá žádný předpoklad zásahu do zvláště chráněných rostlin. Předmětem smlouvy o dílo bylo výlučně odstranění náletových dřevin (kleče). Jak také konstatoval krajský soud, „[p]odle čl. VII bodu 1 smlouvy o dílo je zhotovitel povinen při provádění díla dodržovat všechna relevantní ustanovení obecně závazných právních předpisů a technických norem, a to zejména z hlediska bezpečnosti práce, požární ochrany a ochrany životního prostředí.“ Stěžovatel byl tedy povinen při realizaci smlouvy o dílo respektovat právní předpisy upravující ochranu životního prostředí včetně zákazu zasahovat do zvláště chráněných rostlin podle § 49 zákon o ochraně přírody.

[31] Ve smlouvě o dílo je sice uvedeno, že dřevní hmotu je po dohodě se zadavatelem možné přímo na lokalitě spálit, nicméně z takového ujednání nelze dovozovat, že je možné dřevní hmotu spálit bez ohledu na výskyt zvláště chráněných rostlin. Ze smlouvy ani z žádného jiného dokumentu ve spise nadto nevyplývá, že by měl stěžovatel takový způsob likvidace dřevní hmoty přikázán.

[32] Lze podotknout, že s ohledem na práce prováděné stěžovatelem a četnost výskytu zvláště chráněných rostlin v dotčené lokalitě, se zásah do přirozeného vývoje zvláště chráněných živočichů mohl i správnímu orgánu jevit jako pravděpodobný. Byl to nicméně stěžovatel, kdo měl s ohledem na výše citovaný rozsudek ze dne 27. 7. 2011, č. j. 1 As 86/2011 - 50, v této situaci povinnost získat výjimku podle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny, respektive iniciovat její vydání.

[33] Pokud dále stěžovatel v kasační stížnosti uvádí, že správní orgán provedené práce protokolárně převzal a následně opakovaně potvrdil, že rozsahem, způsobem provedení ani účinkem dílo nijak nevybočilo z mezí uzavřené smlouvy, a beze zbytku naplnilo cíle správního orgánu v péči o evropsky významnou lokalitu, ze správního spisu taková skutečnost nevyplývá. Součástí spisu není žádný protokol o převzetí prací ani vyjádření správního orgánu, které by o takové skutečnosti vypovídalo. Jedná se pouze o tvrzení stěžovatele. Ze správního spisu oproti tomu vyplývá, že prováděné práce byly ukončeny na základě příkazu Policie ČR v listopadu 2012. Při provedení terénního šetření ve dnech 3. 5. a 23. 5. 2013 se přitom na místě nacházela stále vyřezaná biomasa, která nebyla spálena ani odklizená, což nasvědčuje tomu, že práce nebyly stěžovatelem dokončeny způsobem uvedeným ve smlouvě o dílo.

[34] Stěžovatel v kasační stížnosti dále namítal, že poškození chráněných druhů nemůže naplňovat materiální znaky správního deliktu, došlo-li k němu v příčinné souvislosti se zásahem orgánu ochrany přírody prováděným podle § 68 odst. 3 ZOPK. S ohledem na výše uvedenou argumentaci je nutné tuto námitku označit za nedůvodnou. Skutečnost, že stěžovatel na základě smlouvy o dílo uzavřené se správním orgánem, realizoval činnost, jejíž provádění spadá do zákonné působnosti správního orgánu, nijak nevyklučuje naplnění materiálních znaků správního deliktu, pokud se stěžovatel při této činnosti dopustil protiprávního jednání.

[35] V této souvislosti stěžovatel také namítá, že městský soud nesprávně posoudil společenskou škodlivost dotčeného zásahu do zvláště chráněných rostlin, která je nezbytná pro naplnění materiální stránky správního deliktu. Nejvyšší správní soud se zde však ztotožňuje

pokračování

s posouzením provedeným městským soudem a odkazuje na odst. 19 - 27 odůvodnění napadeného rozsudku, které považuje za věcně správné a vyčerpávající.

[36] Pokud stěžovatel namítá, že při posouzení této otázky nebyly zohledněny všechny okolnosti případu, Nejvyšší správní soud stejně jako městský soud odkazuje na rozsudek zdejšího soudu ze dne 30. 3. 2011, č. j. 1 Afs 14/2011 - 62, podle kterého „u správních deliktů, jejichž naplnění nevyžaduje zavinění, nebudou mít okolnosti obvykle zkoumané v souvislosti s konkrétní společenskou nebezpečností (míra zavinění, vztah pachatele k jednání, způsob spáchání atd.) žádný vliv na naplnění materiální stránky deliktu. Tyto zvláštní okolnosti daného případu však nezůstanou bez povšimnutí, ale budou správním orgánem hodnoceny při stanovení výše sankce.“ Právě takto bylo postupováno v posuzovaném případě, když byla sankce uložena ve výši odpovídající toliko 0,4 % maximální možné výše pokuty, jak konstatoval v napadeném rozsudku též městský soud.

[37] Stěžovatel nakonec namítá, že vynaložil veškeré úsilí, aby přestupek nespáchal, čímž měl naplnit podmínky zproštění odpovědnosti právnické osoby za přestupek podle § 21 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Nejvyšší správní soud však s tímto závěrem nemůže souhlasit. Sama skutečnost, že k likvidaci biomasy bylo přistoupeno spálením v ohništích na místě s četným výskytem zvláště chráněných rostlin, tomuto závěru nesvědčí. V řízení potom nevyšly najevo žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly tomu, že biomasu nebylo možné zlikvidovat jiným způsobem, při kterém by k poškození zvláště chráněných rostlin nedošlo. Ze spisu rovněž nevyplývá, že by stěžovatel v tomto směru vyvinul jakékoliv úsilí.

[38] Z argumentace stěžovatele je spíše patrné, že si možnosti porušení zákona poškozením zvláště chráněných rostlin při realizaci prací nebyl vědom, respektive že spoléhal na to, že případné poškození zvláště chráněných rostlin nebude v rozporu se zákonem. To však nelze považovat za relevantní ve vztahu k naplnění podmínek zproštění odpovědnosti právnické osoby za přestupek podle § 21 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[39] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů kasační stížnost podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[40] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšnému žalovanému pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti. Náhrada nákladů řízení se mu proto nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. dubna 2019

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu